

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentiss Sanctissimæ Virginis Mariæ Matris Dei

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1726

VD18 80217915

Artic. V. Consideratio ad hauriendum profectum ex hac consultatione.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45581

ARGUMENTUM.

Consideratio ad hauriendum profectum ex
hac Consultatione.

ARTICULUS V.

Non nemo plurimum implicatus negotijs mundi huic assistebar Consultationi, qui postquam avidis auribus omnia dicta excepisset, hanc desuper fecit considerationem observatu non indignam. Video bene, verum esse, nos semper à nostro deduci amore, quocumque tandem tendamus, nosque impelli nunquam ad aliquid requirendum, nisi ab estimatione, quâ prosequimur illud, & ab amore, quo erga id afficimur. Hæc veritas est irrefragabilis, & experientia nobis indies demonstrat illam luculenter.

Quando igitur considero meas vitæ vias juxta Exemplum Sancti Regis David: *Cogitavi vias meas*; meque ipsum interrogo: *Quò vadis? quid queris?* quid rei tuum continuò occupat animum, quisve trahit & afficit amor ipsum? Et quando video, non esse hunc unicum & Omnipotentem amorem Dei mei, qui solus dominari deberet animæ meæ, bene agnosco, lumen oculorum meorum non esse amplius mecum, & cor meum dereliquisse me. Et quando observo, innumeros parvos amores dividere ac trahere me modò in

hanc, modò in aliam partem, ipsos ludere cum misero ac infelici animo meo, occupantes illum contentorum crepundiorum consideratione, quæ ipsam sic expoliant remissentiâ Dei, ut nihil quasi sit in mundo, de quo cogitet minus; Et postquam ita meum constrinxerunt animum imaginationibus ipsum decipientibus, adhi illos illigare Cor meum plurimis parvarum affectionum vinculis, quæ non solum non permittant libertatem ipsi, ut totum adhæreat Deo, sed ipsi eripiant quoque tempus querendi illum, modum ipsum inveniendi, & auspiciatam sortem possidendi illum; nec condonare mihi possum infidelitatem meam, nec meam comprehendere cœcitatem.

Eheu! si hoc non esset nisi brevis quædam infirmitas, tolerandam foret; sed quando agnoscere & confiteri cogor, verum esse, quòd obliviscar Dei mei diebus innumeris, sicut ipsemet de hoc conqueritur: *Obliviscar Dei mei diebus innumeris*: quòdque Cor meum sit longè ab ipso, vix non emorior præ pudore, ex metu contremisco, & abhorreo meipsum, quòd ita

Zzzz 3 aber.

S. Sophia
hæret. 76.

Palm. 118.
Considerare
nos bene,
quo amor
vellet nos
ferat abs in-
termissione,
& consulta-
tumur.

Jerem. 2. 7.
32.

aberrare semper me videam, quin quasi advertam. Quò igitur vadis? an ita tuæ cursus vitæ exigatur inutiliter ac miserè, vanà ac ineptà mundi occupatione?

Vana excusationes igitur avaram a-aimarum.

Novi Excusationes innumerorum hominum in mundo. Verum, inquit, peccatum non est, fove-re in animo suo alias cogitationes, quàm illas de DEO, modò malæ non sint, vel tolerare in corde suo parvas aliquas affectiones, quæ leviter illud devinciant, modò cri-mini non sint obnoxie: non da-tur omnibus, magnos esse contem-plativos, ut nunquam actuali Dei excidant reminiscentiã; vel Sera-phinos, qui semper ipsius exarde-scunt amore; Non sunt mihi alæ, ut semper avolem in cœlum; in-cedo lentè in terris, nec vellem ma-gis ferri in imum, nec magna illa perpetrare peccata, quæ me expo-liarent possessione Dei fateor, vitam meam non esse plenam mi-raculis magnarum tamen caret cul-parum maculis.

Confidens efficitur, quæ exstimulemur ad perfectionem amoris Dei.

An igitur, respondit illi Ductor meus voce subasperâ, & admodum seriâ, videns illos sentire, cui nul-latenus poterat consentire: An igitur in hoc omnem collocant salutis suæ spem ac fiduciam? Non peri-bo, quamvis non foveam cogita-tiones de DEO, nec exæstuem a-more Dei, modò enormibus illis criminibus, quæ peccata vocantur mortalia, me non reddam obnoxium. O miserandam cœcitatem!

An prætendis conscendere cœlum, dum contentus es reptare semper in terris? an vivendo prorsus more paganorum, aggregari speres numero Sanctorum? polliceris tibi, inventurum te Deum in fine vitæ tuæ, postquam totam exegisti vitam tuam, abs eo, quòd quæ-teres ipsum, quòd de ipso cogita-res, quòd ipsum amares, quòd ipsi inservires, modò dicere illi posses, te non commississe abomi-nanda illa crimina, quæ lethalia nuncupant peccata? Sed quisquis contentus es non offendere ipsum nisi leviter, & perficere actiones non nisi indifferentes & naturales, quas innoxias appellas; intende hic animum tuum, & responde mihi ad hanc rationem, si potes.

An ignoras, quòd impossibile sit evitare damnationem æternam, nisi verè observes primum & maxi-mum mandatum Legis ipsius, cujus manifesta & sole clariora hæc sunt verba: *Dilige Dominum Deum tuum ex toto corde tuo, & in tota mente tuâ, & in tota mente tuâ*: Hoc est primum & maxi-mum mandatum: Ecce primam & præcipuam, quæ teneris, obliga-tionem; ipsa indispensabilis est: oportet impleri illam, vel damna-ri in æternum, etiam si nullius pec-cati magni te torqueat conscientia. Siquidem in veritate dic mihi, sed ne decipias te, nec te defendas frivola excusatione: An purgare te poteris in iudicio Dei, quòd ama-
veris

veris ipsum ex toto corde tuo, cum semper refertum id habueris tot parvis affectionibus, quæ divident illud in tot frustra, ut Deus, qui exquirebat illud totum integrum, illius non habuerit nisi partem minimam? quando verum invenietur, quod Deus fuerit, quem minus æstimaveris, minus quæreris, minus amaveris ex omnibus mundi rebus? an defendere poteris, amasse te ipsam ex toto corde tuo? Quid inquis ad hoc?

Adm. ig. vix dice- non pos- sicut, quod inveniat Deum.

An excusare te poteris, quod dilexeris ipsum in totâ mente tuâ, dum quasi non magis cogitasti de ipso, ac si non esset? dum innumeræ cogitationes frivolæ tuam occupant mentem; dum pro eo, quod renuntiares voluptati, quàm hauriebas ex illis, ut tuas caperes delicias, conversando interiùs cum DEO, non poteris, absque violentiâ tibi summè molestâ, insistere cogitationi aut meditationi de illo abhorrens propterea orationem velut torturam & supplicium? Tu bene nôsti in tuâ conscientiâ, sic se rem habere respectu hominum in mundo: an posthæc defendere poteris, amasse te DEUM ex totâ animâ tuâ, ex totâ mente tuâ, sicut præcepit? quid respondes ad hæc?

Præceptis Dei.

Sed tandem, an verè dicere poteris, quod amaveris ipsum ex omnibus viribus tuis. Luc. 10. dum non nisi frigus & glaciem exhibuisti te in omnibus, quæ ipsis concernunt obsequium, & contra ardorem spargens & ignem in ijs, quæ mundi sunt, in quibus omnes tuas collocabas delicias. Estne hoc adimplere mandati maximi obligationem? Probè nôsti, quod non? Quid igitur de hoc cogitas?

Asim. serio hoc recogitans convincetur.

Hem, quid igitur faciendum est? Totum contrarium, respondit, illi: quod fecisti hucusque: parvi hucusque æstimasti animam tuam, salutem tuam, & ipsum Deum; nihil deinceps æstimandum est, nisi unicum hoc necessarium; serio ponderandum id est, velut unicum magnum negotium, quod tibi exantlandum in terris. Unico verbo, nulli parcedum labori, ut id auspiciatum sortiatur eventum.

Hoc facile dictum, sed non tam facile est factum. Facillimum, respondit, cuicumque bonam habenti voluntatem: Id fateberis, credo, si proposuero tibi facillimam & efficacissimam praxin, quæ infallibiliter illuc deducet nos, si secuti fuerimus illam. Ecce hanc tibi, quàm bene capias velim.

* *

PRAXIS HUIUS CONSULTATIONIS.

Totum consistit in hoc; consignate omni cordis nostri im-

perium amori Dei, ita ut hic absolutus illius sit Dominus. Quando hæc